

František Bártík

František Bártík

TÁBOR VOJNA

ve světle vzpomínek
bývalých vězňů

Vyšehrad

Úvod	13
------------	----

Tábor Vojna

ZAJATECKÝ TÁBOR	19
Pracovní podmínky	20
Zdraví	22
Strava	23

TÁBOR NUCENÉ PRÁCE	25
Pracovní podmínky	29
Ostraha	29
Útěky	30
Rušení	39

VOJNA JAKO NPT – U	39
Periodizace NPT	41
První období (1949–1951)	41
Druhé období (1951–1954)	45
Třetí období (1954–1961)	56
Stávka na Vojně	60
Vybrané pokusy o útěk	71

Bunkr

Bunkr	79
Kdo byl Jaroslav D.	81
Výstavba bunkru	85
Vzpomínky na pobyt v bunkru	87

Novodobá historie	98
A co říkají odborné posudky?	104

Vzpomínky bývalých vězňů tábora Vojna

Vladislav Vlasák	111
Lumír Solivar	112
Josef Wiedermann	113
Václav Petrák	114
Antonín AxaMIT	118
Josef Vácha	125
František Kozel	133
Ladislav Vavrouch	135

Závěr	175
Ediční poznámka	181
Poděkování	182
Vybraná literatura, studie	183
Osobní údaje o autorovi	186

*...žádná překážka nebyla tak velká,
aby nebyla překonána nutností uranové těžby.*

(Tomíček, R.: Těžba uranu v Horním Slavkově,
Sokolov 2001, s. 201.)

Níže předkládaná práce přináší svědectví o neslavné kapitole těžby uranové rudy na území České republiky, a to o nasazení nesvobodných pracovních sil. Kniha je rozdělena na tři části. První z nich se věnuje jednotlivým obdobím tábora Vojna – od éry zajateckého tábora pro německé válečné zajatce přes tábor nucené práce a nakonec je pojednáno o nápravně pracovním táboře s periodickým členěním jeho vývoje. Vzhledem k rozsahu knihy se nejedná o komplexní zachycení historie tábora, ale o vybrané kapitoly z jeho existence. S ohledem na cílového čtenáře jsou vybrány zajímavé případy, jako jsou pokusy o útěk apod. Další část knihy se věnuje kauze BUNKR od jejího vzniku přes polistopadové řešení případu až po jeho definitivní tečku. Tato část přináší cenná svědectví o době nejtěžších represí na táboře Vojna a zároveň dokumentuje „polistopadové“ vyrovnání se s minulostí. Třetí část zachycuje historii tábora Vojna na Příbramsku zejména ve světle vzpomínek pamětníků. Jsme si vědomi jisté nevyváženosti, která je dána problémem objektivnosti podaných svědectví s odstupem několika desetiletí.

Během druhé světové války se začaly velmi zřetelně rýsovat linie konfliktu mezi Sovětským svazem a západními spojenci, který je znám pod označením studená válka. V březnu 1945 byl proveden těžký spojenecký bombový útok na Oranienburg poblíž Berlína. Cílem útoku byl závod na zpracování uranu Auergesellschaft a zásoby uranu tamějšího kuratoria. Když do městečka vpochodovala Rudá armáda, poznala, že útok nebyl ani tak určen Němcům, ale Sovětům, aby do jejich rukou nepadly německé uranové zásoby a technologie s dokumentací. Sovětský atomový projekt začal až v roce 1943 a do této doby o mnoho nepostoupil, což v neposlední řadě souviselo se Stalinovou skepsí vůči této nové technologii.

Po svržení bomb na Hirošimu a Nagasaki v srpnu 1945 se Sovětský svaz cítil ohrožen v pozici vítěze války, neboť nevlastnil „absolutní zbraň“. Výrobě atomové zbraně podřídil SSSR veškeré úsilí (koncem roku 1948 disponoval tisíci tunami uranu, což bylo v této době odpovídající množství

pro výrobu atomové zbraně; první sovětská atomová bomba vybuchla u Semipalatinska dne 29. 8. 1949). „Absolutní zbraň“ v amerických rukou donutila Stalina, aby přehodnotil nejen zahraniční, ale i vnitřní politiku. Ze strany SSSR byla vyvíjena maximální snaha dosáhnout vojensky USA a poté je i předstihnout. Stalin v první fázi závodu ve zbrojení neměl žádný jiný zdroj uranu než jáchymovský uran, což velmi podstatně ovlivnilo sovětský atomový projekt. V Jáchymově se nacházelo jediné otevřené uranové ložisko v utvářející se sféře sovětského mocenského vlivu. V přehodnocení sovětské politiky si i Československo našlo své místo. Dne 23. 11. 1945 byla podepsána Dohoda mezi vládou Svazu sovětských socialistických republik a vládou Československé republiky o rozšíření těžby rud a koncentrátů v Československu, obsahujících radium a jiné radioaktivní prvky, jakož i o jejich dodávkách do Svazu sovětských socialistických republik. Tuto dohodu podepsal ministr zahraničního obchodu (národní socialista) Hubert Ripka a za SSSR náměstek ministra zahraničního obchodu Ivan Bakulin. Hodnocení této dohody je dosti problematické a ještě dnes záměrně zkreslované. *Byla to smlouva pro ČSR tak výhodná, že by se v dějinách mezistátních dohod sotva našla obdobná.* Co to prakticky znamenalo? Geologický průzkum v ČSR do roku 1960 ze 100 % plně hradil SSSR, do roku 1980 z 50 %. Do roku 1959 hradil SSSR veškeré výlohy na náš uran, a to včetně investičních nákladů, nákladů na občanskou vybavenost, byty, závodní stravování a dalších nevýrobních výdajů. K tomu ČSR ještě dostávala nejprve 15 % a později 10 % zisku. SSSR nám poskytl bezúročnou půjčku na dobu patnáct let, kterou jsme spláceli uranovou rudou. Otázkou zůstává určení její ceny. Další názor na podepsanou smlouvu byl takový, že *udělala z ČSR banánovou republiku, protože po celou dobu, až do roku 1990 se v podstatě za nevýhodných podmínek odvážel – neřeknu prodával – odvážel veškerý uran do SSSR...* Fakticky smlouva znamenala, že již před únorem 1948 bylo znárodněno jakékoliv podnikání v tomto odvětví. ČSR se dobrovolně vzdala možnosti volně disponovat s částí svého nerostného bohatství ve prospěch SSSR; dohoda se týkala i nalezišť do této doby neobjevených. Jelikož v této době je „uran“ tabu, nejsou o této dohodě dokonce informováni ani všichni členové vlády. (K velmi kuriózní situaci došlo dne 17. 1. 1946 na první schůzi pléna OSN v Londýně. Československou stranu na této schůzi zastupoval Jan Masaryk. V klíčové části projevu prohlásil, že věda by měla být v rámci OSN chráněna proti zneužití a zbrojní průmysl včetně nejnovějších vynálezů by měl být pod kontrolou OSN. *Mluvím s určitou znalostí tohoto předmětu, protože naše doly na radium v Jáchymově byly mezi prvními, které sloužily lidstvu dodávkami radia pro léčebné účely ... A mohu zde, v naprosté pokorě, ales hlubokým přesvědčením vyslovit naději, o které vím, že vy*

*všichni sdílíte, že ani jedna částice uranu vyrobená v Československu ne-
bude nikdy použita pro hromadné ničení a zkázu. (potlesk) My v Českoslo-
vensku chceme, aby náš uran byl použit naprosto naopak – aby stavěl,
chránil a učinil naše životy bezpečnější a výkonnější. K tomuto účelu
chceme věnovat naše doly na radium. Prosím, abyste nám pomohli. Jeho
návrhem na mezinárodní inspekci uranových dolů byli nejen Fierlinger
a Gottwald, ale i Stránský a Šrámek zděšeni. Fierlinger obratem Masa-
rykovi sdělil, že předsednictvo vlády se obává velmi nepříjemných po-
litických důsledků, neboť je nepřijatelné, abychom se nechali zavléci do
podobných diskuzí, v nichž si musíme ukládat rezervu s ohledem na svoje
závazky vůči SSSR, které mají zůstat tajnými. Masaryk nabídl svoji rezig-
naci na funkci vedoucího delegace i na ministra zahraničních věcí – ve-
dení delegace bylo předáno Ripkovi.)*

Již od počátku roku 1946 se stal osud uranového průmyslu pro západní
svět hlavním signálem o směru československé zahraniční politiky.
K 1. 1. 1946 byl v souladu se zněním smlouvy založen národní podnik
Jáchymovské doly v Jáchymově. Ředitelem podniku se stává lidovec
ing. Bohuslav Hegner. Tento muž se stal obětí vykonstruovaného procesu.
Celá akce se jmenovala BUDOVÁNÍ a zahájili ji společně operativci útvaru
SNB Jeřáb a příslušníci III. sektoru velitelství StB (1. oddělení, referát
uran). Při následném vyšetřování se příslušníci StB ve věznici StB v Jáchy-
mově dopouštěli na vyslýchaných fyzického násilí. Bývalý vedoucí vyšet-
řovací skupiny příslušníků III. sektoru velitelství StB Bohuslav Lejsek
vedl v roce 1963 před zvláštní komisí MV: *Viděl jsem mnohé předměty
jako rákosky, hadice a myslím pendreký a důtky, o kterých se soudruzi vy-
jadřovali jako o pravdomluvech.* Např. ing. Stanislav Chmela byl po výse-
ších (byly mu vyraženy všechny zuby horní čelisti, vyhrožováno fyzickou
likvidací a zatčením jeho manželky) donucen k doznání. Byl odsouzen
k trestu smrti, který mu byl později změněn v doživotí, ostatní členové
skupiny dopadli podobně nebo jen o něco lépe. V roce 1954 byla prove-
dena revize procesu a členové skupiny byli omilostněni prezidentem repu-
bliky. Akce BUDOVÁNÍ byla jednou z odnoží tzv. protistátního spikle-
neckého centra Rudolfa Slánského. V této souvislosti je třeba uvést, že
ing. Bohuslav Hegner, na rozdíl od ostatních členů skupiny, byl propuštěn
až v květnu 1960 ve svých osmašedesáti letech.

Uranový průmysl byl téměř dvacet let řízen československo-sovětskou
správou. Provoz dolů byl utajován jak před veřejností, tak i před vládou
a členy komunistického vedení až do roku 1955 (Klement Gottwald si vy-
hradil, aby jáchymovská komise jednala pouze s ním). Až do roku 1955
bylo řízení těžby na všech stupních výhradně v rukou sovětských poradců.
Mezi československou a sovětskou správou Jáchymovských dolů vznikaly

Zahl. TN 423	(Hr.)	Společný název Účetní spis (části): NPTČ.1 Opava	Název úseku:
	(Dě.)		Titul, příjmení, jméno:

Seznamil jsem sám dne _____ 19____
 Podpis (s věkem) — Datum dne / 19____ v hod. krm _____ **A-10**

OSOBNÍ SPIS A-1/160

Hegner	Bohuslav	Čestný jméno: bošský ing.	Převzat převz.: Čest. úřad.
	Jméno	Roč. míst: Lenáry	Výška výška: kapit.
	Příjmení	Národ. národ: česká	Doba doba: na

Narodení (s) **1932** Kde **Plzeň** Odkud **ditto**

1. od **22.10.1949** do **19.7.1951** hod. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

Vazba
 1.
 2.
 3.
 4.

Odsouzení a rozsudkem
 (slova) 1. **Státní soud - Praha** 24. 3. 1951 č. 1. Za L/I 122/50
 2.
 3.
 4.
28. 10. 1951 *1. 10. 1951*
 1. **doživotí** 2.

K trestu
 1. 2. 3. 4.

Pro trestný čin 1. § 3/1, § 6 odst. 1 z.č. 88/23 Sb. § 3/1 z.č. 163/46 Sb.
 2. 3. 4.

Nástup trestu 19.7.1951

Počátek trestu 1. 22.10.1949 2. 3. 4.

Přerušení trestu

Konec trestu 1. *úplně 22. 10. 1974* 2. 3. 4.

Další osvědčení

Prospěch na svobodě 10.5.1960 **Technický:**

Podání bydliště Bratislava, Slovanská cesta 53

Bydliště po propuštění Praha 3, Štěpánská 155

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.

zejména v prvních letech různé spory, ze kterých vyplynuly dva důsledky – členové československé komise se nepodíleli na řízení podniku; sovětští členové komise zaváděli různé zvyklosti, které byly v rozporu s naším právním řádem. V jáchymovském revíru se od roku 1946 rozvíjely a uplatňovaly metody charakteristické pro sovětskou totalitní moc – nasazení velkého objemu prací, nadřazení plánu skutečné efektivnosti a výsledkům prací, náhrada nedostatečné mechanizace velkým počtem manuálních pracovníků s primitivním nástrojovým vybavením, uplatnění nucených prací, malý ohled na bezpečnostní a zdravotní podmínky... O výsledku hovoří vysoké náklady na těžbu, zbytečně vynaložené investice, zmařené životy a zdraví lidí...

Rozsah a tempo uranového průmyslu překračovaly možnosti československého hospodářství a rozvíjely se na úkor jiných ekonomických úseků. Jáchymovské doly potřebovaly pracovní síly, které by se podílely na těžbě uranové rudy pro SSSR. Nedostatek pracovníků byl kritický, neboť se otevírala stále nová kutiska, ve kterých ale neměl kdo pracovat. Kromě kmenových (civilních) zaměstnanců Jáchymovských dolů, n. p., se na produkci uranové rudy podílely i nesvobodné pracovní síly v podobě německých válečných zajatců, chovanců TNP a odsouzených ve výkonu trestu.

Z bývalých táborů zřízených při uranových dolech je dnes zachován již jen jediný – tábor Vojna nacházející se poblíž Příbrami. Tábor je unikátní tím, že se v jeho areálu dochovaly některé původní stavby, a mimo jiné také tím, že prošel všemi etapami zneužívání nesvobodných pracovních sil k produkci uranu po roce 1945.

ZAJATECKÝ TÁBOR

Počátky nedobrovolné práce nesvobodných sil v podobě německých válečných zajatců v rámci uranového průmyslu představovaly dva dřevěné baráky obehnané ostnatým drátem u dolů Bratrství a Rovnost na Jáchymovsku. Do nich byla na konci zimy 1946 umístěna první stovka německých válečných zajatců. Na Rovnosti, kde se skupina osmdesáti zajatců brzy rozrostla na 250 osob, byl vybudován za jejich pomoci tábor skládající se z dřevěných baráků. Zajatecký tábor Bratrství byl dokončený 31. 7. 1947 – podle funkce, kterou plnil v soustavě zajateckých táborů, byl nazván Centrální (Ústřední). Na jaře a v létě 1947 byly vystavěny další tábory u šachet Svornost a Eliáš na Jáchymovsku a Prokop na Slavkovsku.

Kromě jáchymovské oblasti ve výše uvedeném období působily nesvobodné pracovní síly ve slavkovském a v příbramském prostoru. Hlavní pracovní silou na výstavbě tábora Vojna na Příbramsku byli němečtí váleční zajatci; ti sem byli dovezeni po roce 1947 jako stavební skupina. V rámci tábora Vojna existoval trestný tábor (viz níže). V letech 1946–1949 se v lokalitách těžby uranové rudy nacházelo celkem devět zajateckých táborů (ke zmíněným sedmi ještě patří Mariánská a Vršek na Jáchymovsku).

V září 1947 bylo nasazeno k těžbě uranové rudy kolem dvou tisíc zajatců – do této doby bylo vypraveno celkem pět transportních vlaků ze zajateckých táborů ležících v ivanovské, brjanské a jaroslavské oblasti. (V dnešní době velmi ztěžka prověřitelný pramen uvádí: *V období mezi lednem 1947 a červnem 1948 byli v pěti nebo šesti velkých transportech přivezeni němečtí váleční zajatci z táborů, kteří se nacházeli v SSSR, případně na území pod sovětskou správou ve východním Německu – „Štětín-Kreckow“, ze sovětských správ táborů v Minsku a Lvově, ze skupiny táborů Ivanovo zhruba 250 km severně od Moskvy, Brjansku, jemuž podléhaly také zajatecké tábory na Volze, a z tábora z Rigy.*).

Vnitřní správa a režim v zajateckých táborech byly sovětskou záležitostí, střežení spadalo do kompetence československých orgánů a zajišťované